

van de volledige materie – met uitvoerige bibliografische verwijzingen – maar de kernvraagstukken worden nog eens extra voor het voetlicht gehaald. Het feit dat op bepaalde punten controversiële meningen tegenover elkaar worden geplaatst verhoogt de rijkdom. Het biedt de mogelijkheid en het materiaal om argumentaties op te bouwen rond diverse zienswijzen. De toepassing van het ‘fiscale strafwetboek’ zal dan moeten uitwijzen welke zienswijzen het halen.

F. Hutsebaut

Gerechtelijke tandheelkunde, door Y. Vermylen, E. Tormans, E. De Valck, G. Vanherle, e.a., Leuven 1980, 292 blz.¹

Een vorm van deskundigenonderzoek die weinig bekendheid geniet en wellicht daarom onvoldoende benut wordt in justitiële kringen is het onderzoek door een tandarts-deskundige. Nochtans kan, zoals overduidelijk blijkt uit dit werk, de gerechtelijke tandheelkunde nuttige diensten bewijzen o.m. bij schadebepaling en bij de identificatie van onbekende personen of lijken.

Een aantal specialisten terzake, die ervaring hebben met tandheelkundige expertises hebben dan ook het initiatief genomen om hun kennis en ervaring te boek te stellen, ten behoeve van hun collega's enerzijds en ten behoeve van de gerechtelijke en politionele instanties anderzijds. In negen hoofdstukken geven zij een overzicht van de mogelijkheden maar ook van de beperkingen van een tandheelkundige expertise.

De eerste twee hoofdstukken zijn bedoeld voor hen, in casu tandartsen, die niet vertrouwd zijn met de werking van het gerechtelijk apparaat en de functie van de gerechtelijke deskundige (H. Fransen, ‘De rechterlijke macht in België’, en H. Van De Voorde, ‘De tandarts als gerechtelijk deskundige’). Het derde tot en met het zevende hoofdstuk behandelen wat wellicht de voornaamste bijdrage kan zijn van de tandheelkundige expertise aan een gerechtelijk onderzoek, namelijk de identificatie van personen, eventueel als dader of als slachtoffer. E. De Valck beschrijft ‘Het beschreven signalement’, de evolutie die zich op dat vlak heeft voorgedaan en de bijdrage die de forensische odontologie daarbij kan leveren. Aangezien de tanden tot de meest weerstandige weefsels van het organisme behoren is identificatie op basis van een grondige analyse van de kenmerken en de toestand van het gebit in bepaalde gevallen de enige mogelijkheid die nog overblijft om tot een positieve identificatie te komen.

In een volgend hoofdstuk beschrijft de auteur de mogelijkheden tot ‘Ouderdomsbepaling’. Y. Vermylen handelt over ‘De enkelvoudige identificatie’. Doel daarvan is het vaststellen van de identiteit van b.v. een vermiste persoon, of in geval van moord, zelfmoord, te vondeling gelegde kinderen e.d.m.. Naast de visuele, dactyloscopische (onderzoek van vingerafdrukken) methodes, of de eigenlijke autopsie en de bloedgroepbepaling zal men in bepaalde gevallen (verkoling, verminking) een nuttig beroep kunnen doen op een tandheelkundige ex-

1. Het boek wordt uitgegeven in eigen beheer en is te verkrijgen bij de heer Y. VERMYLEN, Vosweg 23, 2980 Boortmeerbeek, tel. 015/51.38.08.

pertise. Deze tandheelkundige identificatiemethode is gebaseerd op het vergelijken van antemortemgegevens en postmortemgegevens. In hoofdstuk VI wordt door dezelfde auteur een toepassing gegeven van deze identificatiemethode bij massarampen. In het recente verleden – crash van twee jumbo-jets te Tenerife, brand van de Innovation te Brussel, campingbrand te Los Alfaquez – werd met groot succes van deze techniek gebruik gemaakt. I.R. Hill, lid van het identificatieteam van de Royal Air Force, maakt een vergelijkende studie over de bruikbaarheid van de diverse identificatiemethoden. E. Tormans, tandarts-deskundige, analyseert de mogelijkheden van de analyse van beetsporen, dewelke zijn belang kan hebben b.v. bij aanrandingen, vechtpartijen of kindermishandeling. In een laatste hoofdstuk werden door A. Van Den Bos, belast met de leiding van het Rampenidentificatieteam van het Korps Rijkspolitie (Nederland), G. Van Herle, lid van de (Belgische) Nationale rampencommissie, R. Panneels en P. Nolens, leden van de identificatiecommissie ‘Los Alfaquez’ een aantal concrete gevallen besproken.

Dit boek heeft o.i. een dubbele nuttige functie. Op de eerste plaats is het bestemd voor specialisten die hier een handig werkinstrument krijgen aangeboden waarin niet alleen een aantal technieken uitvoerig worden besproken maar waar zij ook uitgebreide bibliografieën vinden voor verder onderzoek. Deze studie kan echter ook nuttig geconsulteerd worden door hen die op één of andere manier met een tandheelkundige expertise geconfronteerd worden. Politie-diensten of onderzoeksrechters b.v. kunnen erin nagaan wat de mogelijkheden en beperkingen van een dergelijke expertise zijn. Hen en ook advocaten kan het helpen om expertises beter te begrijpen. Een probleem dat zich ook voor meer courante deskundigenonderzoeken nogal eens stelt.

Frank Hutsebaut